

[Rager.]

og derfor *bliver* de refereret; de bliver refereret i Pressen mere end saglige Forhandlinger; de har større Interesse end disse, til Trods for at der i det saglige Stof ofte var langt mere at lægge Mærke til. Derfor faar det let udadtil et Præg af, at dette dominerer alt for meget.

Dernæst vil jeg gerne sige, at den Forhandlingsform, som vi efterhaanden mere og mere kommer ind paa, nemlig med de utallige korte Bemærkninger, hvor det gælder om meget koncentreret at give Udtryk undertiden for ikke saa Tanker, absolut gør, at de paagældende, der skal udtale sig saa koncentreret, kommer til at anvende forholdsvis kraftige Udtryk. Det er vel egentlig værd at optage til Overvejelse den Form, som vi i stigende Grad er kommet ind paa i de senere Aar, og som er karakteristisk derved, at en saglig Diskussion ved Forretningsordenens Bestemmelser er indskrænket til omkring 2 Timer, medens den til Gengæld ofte forlænges med korte Bemærkninger i halvanden Time. Jeg tror ikke, denne Forhandlingsform er den absolut bedste.

Men Spørgsmaalet om Tonen interesserer jo; det interesserer ogsaa meget uden for Salen. Jeg mødte det f. Eks. paa et Vælgermøde i Aarhus, hvor den konservative Kandidat, Oberst Ivan Carstensen, brugte en ikke uvæsentlig Tid til at tale om Tonen og Udtrykkene. Obersten gjorde særlig opmærksom paa, at det ikke kunde anses for heldigt, at man i den offentlige Debat betegnede et Modpartis Optraeden som illoyal og perfid. Jeg maa sige, jeg gav Obersten Ret i dette, og jeg sagde, at jeg troede, han vilde have en virkelig Mission, hvis han kom ind her i Rigsdagen, særlig i sin egen Gruppe, hvis han gik imod Anvendelsen af Ord netop som illoyal og perfid, idet jeg kunde henvise til, hvorledes hans Gruppens Formand, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, over for det ærede Medlem Hr. Krag i August 1934 fremkom med følgende Udtalelse: Dr. Krag's Udtalelse er derfor saa illoyal og perfid, som man kunde vente det just af ham. Jeg pointerer her, at dette jo ikke alene er at betegne en Optraeden over for en bestemt Sag som illoyal og perfid, nej, det er vendt mod en bestemt Person og ikke saadan, at det er sagt til denne Person: „Her har du været illoyal og perfid“ — nej, det er sagt om den paagældende, at han er optraadt netop saa illoyal og saa perfid, som man kunde vente det af ham. Man underskyder altsaa hans Karakter Illoyalitet og Perfiditet i Almin-

delighed, og jeg kan naturligvis kun holde med Oberst Carstensen i, at det er uheldigt at give sine Følelser saadanne Udtryk.

Men paa den anden Side maatte jeg jo sige til Obersten, at jeg kendte det ærede Medlem Hr. Christmas Møller saa godt, at jeg vidste, at naar han lod sig henrive til disse stærke Udtryk, var det virkelig kun, fordi han mente, han havde Ret til at karakterisere den paagældende Person, med hvem han saa ofte skal staa i politisk Samarbejde, netop paa denne skarpe og ubehagelige Maade. Jeg lovede Oberst Carstensen paa Vælgermødet derovre, at jeg skulde bringe denne Hilsen ind til Formanden, hvis Oberst Carstensen fik Forfald, hvad der jo var en til Vished grænsende Sandsynlighed for, at han gjorde — og det fik han jo ogsaa.

Men vi savner Oberst Carstensen herinde, for han vilde jo have kunnet fortsætte sin lugende Virksomhed med Hensyn til Sproget ogsaa over for det ærede Medlem Hr. Carsten Raft. Jeg hører nu ikke til dem, der skal bebrejde det ærede Medlem Hr. Carsten Raft saa forfærdelig meget. Det ærede Medlem er ny i denne Sal, og da nu Oberst Carstensen ikke kom ind i Partiet, ja, saa maa vi andre jo se at hjælpe det ærede Medlem til at finde Tonen herinde, og jeg vil gerne have Lov til at sige til det ærede Medlem Hr. Carsten Raft, at naar han har talt om Maddiker — for Resten var det jo ikke herinde, men for et Par Aar siden paa Langelandsplads —, saa tror jeg slet ikke, det ærede Medlem har ment det saa slemt. Jeg tror bare ikke, det ærede Medlem har faaet Slutningen af sin Tale med, dengang han holdt den. Han har ganske sikkert tænkt paa dette, at Maddiker er en ren Overgangsform. Hvad er det nemlig, en Maddike bliver til? Ja, den bliver efter en fuldstændig Forvandling et aarevinget Insekt, og et aarevinget Insekt er jo ikke det værste at blive sammenlignet med. (Afbrydelse: Spylfluer). Nej, det er forkert. Nu er der igen et Medlem, der ikke kan sin Naturhistorie. De aarevingede Insekter har bidende Munddele og er forsynet med Brod, og de lever inden for større Samfund med tydelig og fornøftig Arbejdsdeling. Det vil jeg gerne bede det ærede Medlem Hr. Carsten Raft lægge Mærke til, at de Radikale, som det ærede Medlem aabenbart har set nogle af paa et Udviklingstrin, ender forsynet med bidende Munddele og Brod og lever i større Selskaber — det har det ærede Medlem jo for nylig haft Lejlighed til at konstatere